

столоветъ. Отъ близката топла стая се чуваха смѣховецъ на Тенардиеровитъ дѣца — Епонима и Азелма. Въ кѣта при огнището бѣше окаченъ на гвоздей плетенъ камшикъ.

Господарката на Козета, Тенардиерица, бѣше едра, руса, червена месеста, дебела жена. Тя вършеше всичко въ кѣщи: постилаше, дигаше, слагаше, чистеше, переше, готвѣше и кърпѣше. Едничката ѝ слугиня бѣше Козетка — една мишка помощница на единъ слонъ. Отъ звука на нейния гласъ всичко треперѣше — и стѣклата, и мобилитъ, и хората. Широкото ѝ лице, изпѣстрено съ брадавици, приличаше на ахчийска рашетка. Който видѣше кога говори, казваше: това е стражаръ; който я виждаше, кога пие, казваше това е каруцаринъ; когато я виждаха, какъ се отнася съ Козета, думаха: това джалатинъ.

Ханджията Тенардие бѣше нисъкъ, дребенъ човѣкъ, но много грабителъ къмъ пѣтницитъ. Той повечето земаше двойно по-скѣпо. При всичко това той не бѣ пестиливъ и имаше дългъ 1500 лева.

У тия двама ханджия бѣ оставена Козета. Тя се качваше и слизаше по стѣлбата, носѣше тежки прѣдмети, переше, миеше, чистеше, метеше, тичаше, заморяваше се, едвамъ се влачеше и при всичко че бѣ слабичка, мѣстеше маситъ и вършеше много тежка работа. Тя приличаше на муха, уловена въ мрѣжата на единъ паякъ.

Горкото дѣте мълчеше и се покоряваше. То тая вечеръ отиде и се заврѣ подъ масата, дѣто често спѣше.

Въ кръчмата дойдоха още четирма пѣтника. Козета се замисли много. Макаръ да бѣ осемгодишна, тя се замисляше тѣжно като нѣкоя стара